

LÒNG GHI ƠN ĐI KÈM TÂM TÌNH ĐỀN TỘI

... Tại đền thánh Đức Mẹ Fatima bên Bồ Đào Nha lúc bấy giờ là hai giờ sáng. Cha Marchi vừa ngồi tòa giải tội xong. Hối nhân cuối cùng là người đàn ông trẻ tuổi, đi chân không và dáng điệu thật mệt mỏi.

Sau khi ban phép xá tội, Cha Marchi giúp anh ta đứng lên, rồi thân mật gợi chuyện:

- Có lẽ anh đến từ xa lắm?
- Thưa con đến từ Tras-los-Montes, vùng Minho, mạn Bắc nước Bồ.
- Thật là xa, xa đến 2 hay 300 cây số!
- Dạ xa cách đây 250 cây số.

Cha Marchi tỏ dấu thán phục:

- Và anh đi bộ trọn quãng đường dài 250 cây số này?

- Phải, chúng con đi bộ. Vợ con và con, chúng con cùng hứa với Đức Mẹ sẽ đi bộ chân không, hành hương đến đây, nếu đưa con gái chúng con, bị mù và bị các thầy thuốc bó tay bỏ cuộc, được sáng mắt.

Nói đến đây, người đàn ông bồi hồi xúc động, đôi hàng nước mắt lăn dài trên gương mặt gầy ốm.

Ngừng một chút, anh kể tiếp:

- Chúng con bắt đầu làm Tuần Chín Ngày kính Đức Mẹ. Ngày thứ chín, tức ngày cuối cùng, con vô tình đi ngang trước mặt đứa con gái nhỏ. Cô bé ngẩng đầu nhìn con. Cha có thể tưởng tượng niềm vui rộng lớn của con. Quá mừng rỡ, con lớn tiếng gọi nhà con đến. Con hét to: "Con chúng ta sáng mắt rồi!" Ngay sau đó, hai vợ chồng con cùng cháu gái lên đường.

Cha Marchi cũng cảm động không kém. Cha hỏi:

- Anh chị mất bao nhiêu ngày đi bộ từ đó đến đền thánh Fatima này?

- Chúng con mất 8 ngày. Mỗi ngày chúng con đi bộ 30 cây số. Thường chúng con ngủ đêm trong các vựa lúa mì. Chỉ có đêm sau cùng chúng con ngủ ngoài trời. Đó là quãng đường từ Pombal đến Leiria, nơi có làng Fatima.

- Anh chị có gì để ăn không?

- Chúng con ăn bánh mì đen và uống nước lã. Chúng con chỉ mua chút ít gì đó cho cháu gái.

Nói chuyện xong, Cha Marchi và người đàn ông tiến về đền thánh. Chuông rung báo hiệu giờ Châu Thánh Thể. Cùng lúc đó xuất hiện một phụ nữ trẻ tuổi. Trông bà giống như xác chết. Tay bà dắt bé gái tuổi độ 10-12. Trông thấy hai mẹ con, người đàn ông giờ tay chỉ và nói với vị Linh Mục:

- Đó là nhà con và cháu gái.

Cha Marchi âu yếm nhìn bé gái. Đôi mắt cô bé long lanh ngời sáng. Bỗng người đàn bà tiến đến bên vị Linh Mục và buồn bã thú nhận:

- Thưa Cha, ngoài lời hứa chung với nhà con, con còn hứa thêm với Đức Mẹ sẽ đi bằng đầu gối, từ nhà thờ xứ Fatima đến Capelinho, nghĩa là quãng đường dài 2 cây số. Con đã đi bằng đầu gối được 500 thước. Nhưng con không thể tiếp tục. Đầu gối con bị nứt máu và con không còn sức lực cũng như can đảm, nên con đi bộ tiếp quãng đường còn lại. Thưa Cha, Đức Mẹ có tha thứ cho con không?

Cha Marchi tìm lời trấn an bà, để bà không bị ray rứt vì thiếu sót một chút trong việc thi hành lời hứa. Cha cũng buột miệng dùng lời Đức Chúa GIÊSU xưa khi Ngài ca tụng người phụ nữ xứ Canaan để nói với bà rằng:

- Hỡi bà, Đức Tin của bà thật lớn!

Câu chuyện được thuật lại trong Tập san "Tiếng gọi của Trái Tim Tân Khổ và Vô Nhiễm Đức Mẹ MARIA", số 42. Người ghi chuyện bình luận thêm:

- Ngày nay, chúng ta quên rằng, khi kêu xin THIÊN CHÚA điều gì, cũng phải kèm theo việc làm đền tội nào đó. Chẳng lạ gì khi thấy THIÊN CHÚA gần như ngoảnh mặt làm ngơ trước lời kêu cầu. Chúng ta hãy ngưỡng mộ, nhưng nhất là bắt chước Đức Tin và hành động dũng cảm của đôi vợ chồng trẻ hành hương trên đây.

... Đức Chúa GIÊSU lui về miền Tia và Xiđôn, thì này có một người đàn bà Canaan, ở miền ấy đi ra, kêu lên rằng: "Lạy Ngài là Con vua Đavít, xin dủ lòng thương con! Đứa con gái con bị quỷ ám khổ sở lắm!" Nhưng Người không đáp lại một lời. Các môn đệ lại gần thưa với Người rằng: "Xin Thầy bảo bà ấy về đi, vì bà ấy cứ theo sau chúng ta mà kêu mãi!" Người đáp: "Thầy chỉ được sai đến với những con chiên lạc của nhà Israel mà thôi". Bà ấy đến bái lạy mà thưa Người rằng: "Lạy Ngài, xin cứu giúp con!" Người đáp: "Không nên lấy bánh dành cho con cái mà ném cho lũ chó con". Bà ấy nói: "Thưa Ngài, đúng thế, nhưng mà lũ chó con cũng được ăn những mảnh vụn trên bàn chủ rơi xuống". Bấy giờ Đức Chúa GIÊSU đáp: "Này bà, Đức Tin của bà mạnh thật! Bà muốn sao thì sẽ được vậy". Từ giờ đó, con gái bà được khỏi (Mátthêu 15,21-28).

(Albert Pfleger, "FIORETTI DE LA VIERGE MARIE", Mambré Editeur Difuseur, Paris 1992, trang 26-27).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt